

— Громадяни, дотримуйтеся тиші, —
вимагають чотири щити навколо високої вежі,
де великими літерами зазначено
"Всесоюзний науково-дослідний центр
по акліматизації картоплі на Марсі".
— Колись вона буде дешевша за сірники, —
патетично вигукує високий дідусь,
гладячи рукою кота,
що визирає з-під пальто,
яке бувало в бувальцях.
— Ви бачили, в них ніколи не гасне світло, —
підносить догори пальця
облисілий пенсіонер у пенсне
(тільки тепер він відривається від
фоліанту).
— Да-а, — докидає літній чоловік
у пожмаканім костюмі,
і важко второпати, про що він думає.
— Героїчна, подиву гідна робота, —
компетентно протягує людина в штатському,
при цьому він владно обдивляє численний гурт,
що зібрався перед брамою,
і жде, коли ж нарешті
можна буде пекти картоплю на вулицях.
— Ось де повчитися, як треба служити народові, —
мрійливо виспіває білява дівчина,
для якої любов до народу
означає тільки плотську любов.
З виразом облич, як на сповіді,
люди побожно прислухаються
до врочистого гамору за муром.
Раптом звідти долинає хтивий дівочий вереск.
Високий дідусь витягує суху шию,
вуха його нашорошені, як у зайця.
Інтелігент, вступившись у читання,
мало не носом водить по сторінках.
Зніяковілий чоловік у пожмаканім костюмі
починає старанно пригладжувати руками
пасмуги на лацканах.
Людина у штатському відходить у тінь
і там, ніби свічки, запалює очі:
спочатку починає жевріти одне, потім друге.
Білява дівчина стає схожою на весталку.
Натовпом ходить організований кашель,

настільки страшний, що обличчя деяких
скидаються на сині баклажани.
Дівочі верески не вщухають.
Вони ростуть і ростуть,
починається дика оргія,
тлусті мури заходяться сміхом,
що збігає із них, як тісто.
Люди нишкнуть, похиляючи голови,
ні пари з уст.
Тимчасом на мур видирається гарна гейша
і показує натовпові язика.